

Αναρχική Κομμουνιστική οργάνωση και οι ανάγκες του παρόντος

Αυτές τις μέρες βρισκόμαστε σε μια εξαιρετικά ευνοϊκή στιγμή, όχι μόνο εξαιτίας της ανάπτυξης των ελευθεριακών πρακτικών, που γεννήθηκαν από τη φωτιά των ποικίλων κοινωνικών αγώνων, αλλά, επίσης, επειδή έχουμε αναδείξει σοβαρά το ζήτημα της αναρχικής κομμουνιστικής οργάνωσης. Για μερικά χρόνια τώρα, η συζήτηση όσον αφορά τις μορφές της οργάνωσης και την αναγκαιότητα των αναρχικών να οργανωθούν, δεν έχει πάρει τη μορφή κάποιας φιλοσοφικής θεώρησης, αλλά, μάλλον, αποτελεί μια αδιάκοπη σειρά ισάξιων πολιτικών δυνατοτήτων. Από το 1999, πάντως, έχουμε δει μια αύξηση - μη αναμενόμενη για αρκετούς - της αναρχικής παρουσίας σε ένα μεγάλο αριθμό κοινωνικών αγώνων και οργανώσεων. Υπάρχουν συγκεκριμένα παραδείγματα ελευθεριακών οργανώσεων σε αρκετές πόλεις της Χιλής (Σαντιάγο, Κονσεπσιόν, Τσιλλάν, Τεμούκο, Βαλπαράιζο κ.λπ.) ως αποτέλεσμα της αυξημένης μας συμμετοχής στους κοινωνικούς αγώνες. Από τότε, η συζήτηση για την αναρχική οργάνωση έχει αφήσει το βασίλειο του Ολύμπου και έχει βασιστεί σταθερά στην πραγματικότητα. Τώρα, η συζήτηση δεν γίνεται στη βάση αφηρημένων λεπτομερειών, αλλά έχει αποκτήσει, από την ίδια την αναγκαιότητα, κάποια πρακτική ουσία, βασισμένη στις ανάγκες που απορρέουν από την πραγματική μας κατάσταση.

Αντιμετωπίζουμε ως κίνημα τα καθήκοντα που μας έχουμε αναλάβει; Θα είμαστε ικανοί να εκμεταλλευτούμε το αβαντάζ αυτού του γενικού πλαισίου χωρίς να επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος και να πάρουμε την ευκαιρία ώστε να σχεδιάσουμε ένα σοβαρό, επαναστατικό και ελευθεριακό διέξοδο από το καπιταλιστικό σύστημα;

Φυσικά, το κίνημα έχει ωριμάσει γρήγορα, κάτω από το φως των πρακτικών του εμπειριών. Αλλά ακόμα έχουν πολλά να γίνουν μέσα στο κίνημα. Είναι καθήκον μας να ενθαρρύνουμε μια «θεωρητική και πρακτική επανάσταση» μέσα στον αναρχισμό, που θα προσδώσει στο κίνημα κάποιο δυναμισμό, αφήνοντας πέρα το δογματισμό και εκμεταλλευόμενοι τα διδάγματα που έχουμε ήδη μάθει και από τις εμπειρίες μας κατά την τελευταία δεκαετία, δίνοντας ένα τελικό εναρκτήριο λάκτισμα σε ένα κίνημα που έχει αγγίξει προ πολλού την «πλειοψηφία». Μόνο τότε θα είμαστε ικανοί να προάγουμε και να ενδυναμώσουμε την επιρροή μας στον κόσμο.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΜΑΣ ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ

Πρέπει να είμαστε ικανοί να αντικρίζουμε την ιστορία κριτικά, γιατί ο καλύτερος δάσκαλος που έχουν οι αναρχικοί είναι η ιστορία. Από αυτήν πρέπει να αντλήσουμε τις βάσεις και να εργαστούμε πάνω σε αυτές. Αλλά, πάνω απ' όλα, πρέπει να διδαχτούμε από τα λάθη μας και να τα προσπεράσουμε, ώστε να μην τα ξανακάνουμε. Πρέπει να είμαστε περισσότερο αυτοκριτικοί, ακόμα, όσον αφορά την πρόσφατη ιστορία του κινήματός μας, των τελευταίων δέκα χρόνων, επειδή εδώ είναι που μπορούμε να δούμε τα περισσότερα εμπόδια που μας έχουν κάνει να μην προοδεύσουμε και μεγαλώσουμε γρηγορότερα. Πρέπει, επίσης, να μεταβάλουμε αυτή την αυτοκριτική σε έναν πιστό σύντροφο που μας βοηθά να διορθωνόμαστε πριν από κάθε λάθος και να καταλάβουμε ότι η αυτοκριτική δεν είναι ποτέ κάτι το κακό, ότι πάντα μπορεί να μας βοηθήσει να μεγαλώσουμε και να ωριμάσουμε.

Η ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος στη δεκαετία του '90 ήρθε σε μια περίοδο πτώσης του λαϊκού κινήματος και πολυδιάσπασης της αριστεράς, κάτι το οποίο έθεσε, προφανώς, τις βάσεις αρκετών από τα πράγματα εκείνα που χαρακτηρίζουν εμάς σήμερα.

Η πτώση σε μεγάλο επίπεδο του λαϊκού κινήματος προκάλεσε τη μετατροπή κάποιων αγώνων που πριν γίνονταν ενάντια στο καθεστώς, σε εσωτερικές διαμάχες ανάμεσα σε φράξιες και ομάδες, οι οποίες

επηρέασαν ολόκληρη την αριστερά σοβαρά, αλλά που τις αισθάνθηκαν περισσότερο οι επαναστατικές συλλογικότητες. Αυτό οδήγησε σε μια στάση άκρατου σεχταρισμού και δυσπιστίας, που αποτελούν τα μεγαλύτερα εμπόδια σε μια επαναστατική ενότητα.

Κατά παρόμοιο τρόπο, η πολυδιάσπαση της αριστεράς είχε αποτέλεσμα την εμφάνιση μιας ατέλειωτης σειράς ομάδων στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας. Συγκεκριμένοι σύντροφοι δεν κατάλαβαν ότι αυτός ο αυξανόμενος αριθμός ομάδων δεν ήταν ένα φαινόμενο που αντικατόπτριζε την αναζωογόνηση της αριστεράς, αλλά ότι ήταν στην πραγματικότητα σύμπτωμα μιας κατάστασης μεγαλύτερης διάσπασης και αδυναμίας. Φυσικά, οι συλλογικότητες (collectives), ως φαινόμενο, αντικατόπτριζαν αρκετές θετικές απόψεις, όπως την άρνηση της παραδοσιακής πολιτικής, της αστικής κηδεμονίας και/ή τα εξουσιαστικά κόμματα ή την αναζήτηση νέων μορφών οργάνωσης. Αλλά αυτές οι θετικές απόψεις συχνά βρίσκονται σε δυσαναλογία, αφήνοντας σε μια μεριά μια κριτική ανάλυση που θα μπορούσε να προσπαθήσει να αντιληφθεί τη σημερινή αναγκαιότητα του να προχωρήσουμε παραπέρα όσον αφορά την οργάνωση.

Αν και σημάδεψαν μια σημαντική στιγμή στην ανάπτυξη του κινήματος, οι συλλογικότητες αυτές ενισχύουν μόνο τη δυσπιστία καθώς και μια συγκεκριμένη εχθρότητα ενάντια στην οργάνωση (βασικά, όσο περισσότερο μιλούσαμε για την ανάγκη οργάνωσης του αναρχισμού, τόσο λιγότερη τέτοια οργάνωση υπήρχε). Μας κόλλησαν κακές συνήθειες, όπως «συνελευσιασμό» («assemblyism») αντί για μια περισσότερο σωστή ομοσπονδιακή αρχή. Αυτό μετατράπηκε σε μια κατάσταση όπου τα όρια - αριθμητικά μιλώντας - μεταφράζονταν από το πόσα άτομα παρευρίσκονταν σε κάθε συνέλευση και πόσα μπορούσαν να συνάψουν μια συμφωνία, παρά το να συνδέσουμε διαφορετικούς ομοσπονδοποιημένους πυρήνες. Ήσαν υπεύθυνες (οι συλλογικότητες) για μας που παραμέναμε στο επίπεδο της «εσωτερικής» πολιτικής, τη προπαγάνδα, τον ακτιβισμό και τους μικρής κλίμακας αγώνες και ακόμα με το να μας επιτρέπουν να χάνουμε από τα μάτια μας για ένα μεγάλο διάστημα και σε μεγάλη κλίμακα την κατεύθυνση των αγώνων. Σήμερα, είναι απαραίτητο να κινηθούμε προς τη συγκρότηση οργάνωσης μεγάλης κλίμακας, όχι μόνο αριθμητικά, αλλά ακόμα και όσον αφορά τη μέθοδο της οργάνωσης της ίδιας. Και για να γίνει αυτό, για να οδηγήσει αυτό σε ευρύτερα επίπεδα οργάνωσης, είναι απαραίτητο να εγκαταλείψουμε τη δυσπιστία η οποία προέρχεται από την πολιτική της «μικρής ομάδας φίλων». Πρέπει να σταματήσουμε να σκεφτόμαστε με βάση μικρούς όρους και να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε για προετοιμασία μιας έκρηξης του αναρχισμού ως μαζικού φαινομένου, διαμέσου δυνατών και σταθερών οργανώσεων. Πρέπει να αφήσουμε κατά μέρος τις προκαταλήψεις μας περί οργάνωσης, που σημαίνει να εγκαταλείψουμε την ιδέα αυτή ως ένα απολύτως ιδεαλιστικό φαινόμενο, ώστε να έχουμε επαρκή ωριμότητα που να την σφυρηλατήσουμε υπό πραγματικούς όρους και να διευκολύνουμε έτσι την ενότητα των ελευθεριακών σε μια πραγματική και στερεή βάση.

ΕΝΟΤΗΤΑ: ΑΠΟ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ

Αρκετοί σύντροφοι - ανυπόμονοι επειδή τα πράγματα δεν προχωρούν πάντα όπως εμείς θέλουμε να προχωρήσουν - επιθυμούν να υπάρξει ενότητα απλώς και μόνο για να αθροίσουν αριθμούς μελών στις οργανώσεις, στις ομάδες, στις συλλογικότητες ατόμων κλπ. Πιστεύουμε ότι η εμπειρία των προηγούμενων χρόνων μας διδάσκει πολύ καλά ότι αυτή η ανυπομονησία μπορεί να επιβραδύνει τα πράγματα πριν τα επιταχύνει.

Η ενότητα ποτέ δεν έρχεται «μόνο επειδή» έχουμε όλοι την ίδια σημαία, Η ενότητα μόνο ως σύνθημα είναι πάντα μια ασθενική ενότητα, η οποία διασπάται εύκολα πριν καν την πρώτη της επαφή με την πραγματικότητα, καταλήγοντας σε διαμάχες και καυγάδες σε όλες τις μεριές. Η αληθινή ενότητα πρέπει να έλθει από τα κάτω και διαμέσου της δράσης. Δηλαδή, ο στόχος μας πρέπει να είναι, αντίθετα, η ενότητα και η σύγκλιση των διαφορετικών αναρχικών τομέων που θα έρθει ως αποτέλεσμα της αντίστοιχης δουλειάς στη δημόσια αρένα. Μόνο με την ενότητα ως αποτέλεσμα της πρακτικής μας σε ποικίλους αγώνες (στο φοιτητικό, κοινωνικό ή εργατικό χώρο) θα κατανοήσουμε ότι η ενότητα αυτή είναι απαραίτητη και

παραγωγική.

Είναι αυτό το φαινόμενο το οποίο έχει αρχίσει και εμφανίζεται πρόσφατα και το οποίο αντιπροσωπεύει την κύρια δύναμή μας. Προσδίδει μια άμεση σημασία στην αναρχική ενότητα μαζί με μια πραγματική, σταθερή βάση. Ασφαλώς, η προσέγγιση αυτή, αυτή η νέα προοπτική έχει παράγει τριβές και έχει μια, κατά κάποιο τρόπο, αμφιταλαντευόμενη φύση, δηλαδή και του ύψους και του βάθους και επιτυχίες και λάθη – ένα πολύ λογικό πράγμα σε τέτοιες περιόδους καθορισμού και μετασχηματισμού. Αυτή η αναμφισβήτητη πραγματικότητα έχει αποθαρρύνει ορισμένους συντρόφους και έχει κάνει άλλους να κρατούν τις αποστάσεις τους ή να επιδεικνύουν μια ορισμένη επιφυλακτικότητα. Αλλά πρέπει να γίνει κατανοητό ότι οι τριβές και οι διαμάχες που αυτή η νέα προοπτική έχει δημιουργήσει είναι φυσικές, δοσμένων των χαρακτηριστικών της πολιτικής ανάπτυξης του κινήματός μας, το οποίο έχει περάσει από μια φάση κατά την οποία αντιμετωπιζόμασταν ως μια διαφορετική «φυλή» ή που είχαμε αρκεστεί στην ανέμελη ζωή της ομάδας. Σήμερα, οι στόχοι μας είναι πιο φιλόδοξοι και επιζητούμε το δικό μας χώρο, με στόχο να πυροδοτήσουμε μαζικούς αγώνες. Αλλά καθώς η άνοδος των τριβών αυτών ήταν φυσική, είναι επίσης φυσική και η εξαφάνισή τους καθώς οι θέσεις μας διακηρύσσονται σταδιακά, καθώς η πραγματική μας δουλειά προοδεύει και καθώς η ενότητα μας οικοδομείται πραγματικά από τα κάτω. Είναι φυσική αυτή η πρακτική εμπειρία, η οποία παλεύει με τον εαυτό της και μας βοηθά να ξεπερνάμε τις τριβές, επειδή αυτό που εξακολουθεί να είναι δυνατότερο είναι η πεποίθηση ότι εμείς οι αναρχικοί πρέπει να ενωθούμε και να κατευθυνθούμε προς τη νίκη.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Δεν είναι αρκετό, πάντως, για τους αναρχικούς απασχολούνται αρκετά με πολιτική και κοινωνική δουλειά σε όλη τη χώρα. Είναι θεμελιώδες η εμπειρία μας στους αγώνες και στην οργάνωση, την οποία αναπτύσσουμε στην κοινωνική σφαίρα και η οποία φέρει το σημάδι της ενότητάς μας, να αντιμετωπιστεί ως ένα επαναστατικό πολιτικό σχέδιο. Η μετωπική μας δουλειά, οι πρακτικές μας εμπειρίες, προσδίδουν σημασία σε μια περισσότερο σταθερή ενότητα και μια σπουδαιότερη επιρροή: ενότητα στη βάση μιας οργάνωσης η οποία ενοποιεί αυτά τα διαφορετικά καθήκοντα, βασισμένα σε ένα επαναστατικό πρόγραμμα το οποίο είναι συνδεδεμένο με τις αναρχικές κομμουνιστικές αρχές.

Ως αναρχικοί μαχητές, είναι απαραίτητο σήμερα να έχουμε αυτή την προοπτική πάντα στο μυαλό μας. Πάντως, παρά την αρκετή δουλειά που κάνουμε και την πραγματική μας ανάμειξη που έχουμε στους διάφορους κοινωνικούς αγώνες, η παρουσία μας ως αναρχικοί θα είναι άγονη και αδύναμη, εάν δεν μπορούμε να προσφέρουμε μια «εναλλαγή». Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με μια αντιπροσωπευτική επαναστατική πολιτική οργάνωση η οποία αναπτύσσεται με βάση όλη τη συσσωρευμένη και τρέχουσα εμπειρία και η οποία καταρτίζει ένα σχέδιο ακόμα μεγαλύτερης έκτασης.

Αυτό έχει αποδειχτεί από την πρόσφατη (αλλά και περασμένη) πρακτική μας, όπου αρκετές απόπειρες ελευθεριακής οικοδόμησης απέβησαν μάταιες λόγω έλλειψης υποστήριξης και οι οποίες θα έπρεπε να είχαν συνεχιστεί και απορροφήθηκαν από εξουσιαστικούς τομείς ή απλώς εξαφανίστηκαν μετά από μια μικρή περίοδο. Αυτό έχει πλήρως δικαιολογήσει την εμφάνιση ελευθεριακών οργανώσεων που αυτοχαρακτηρίζονται επαναστατικές, ως έναν τρόπο να υπερκεράσουν αυτούς τους περιορισμούς.

Είναι απαραίτητο να τονίσουμε, για μια ακόμη φορά, ότι αυτή η ενότητα δεν θα έχει καμία σημασία εάν δεν βασιστεί στην πρακτική εμπειρία και εάν δεν υπάρχει τακτική και ιδεολογική ενότητα, εάν δεν έχει αληθινή ουσία, τότε θα μοιάζει με ένα μεγαλοπρεπές οικοδόμημα από τραπουλόχαρτα που θα καταρρεύσει με το πρώτο φύσημα του αέρα.

ΜΙΑ ΜΟΝΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Δεν μπορούμε να συνεχίζουμε να εμφανιζόμαστε σε όλη τη χώρα σαν μια σειρά ξεχωριστών οργανώσεων χωρίς ένα ξεκάθαρο αναγνωριστικό πρόσωπο, το οποίο όμως είναι δυνατόν να μετασηματίσουμε σε ένα σημείο αναφοράς για τον κόσμο. Πρέπει να ξεπεράσουμε την απροθυμία μας να οργανωθούμε με βάση μεγαλύτερα καθήκοντα και αυτό μπορεί μόνο να επιτευχθεί μέσω μιας κοινής πρακτικής τροχιάς. Επιπλέον, είναι απαραίτητο να αποβάλλουμε αυτό το φόβο για την οργάνωση, ένα φόβο που είναι δύσκολο να κατανοηθεί ανάμεσα στους ελευθεριακούς. Αρκετοί σύντροφοι έχουν μια φοβία να μιλήσουν στο όνομα μιας οργάνωσης και μερικές φορές φαίνεται να έχουν ένα πραγματικό κόμπλεξ γι' αυτό και έτσι κρύβονται πίσω από το γενικό όνομα «αναρχικοί» και μερικές φορές ούτε αυτό κάνουν. Δεν μπορούμε, με όλη τη σοβαρότητα, να συνεχίσουμε να μιλάμε ως «γενικά αναρχικοί», δοσμένης της ετερογένειας που προδίδει αυτό το επίθετο (το οποίο μπορεί να το συναντήσουμε στις κλασσικές συζητήσεις οι οποίες δεν οδηγούν πουθενά όσον αφορά το ποιος ή τι είναι περισσότερο αναρχικό). Είναι απαραίτητο να μιλήσουμε εκ μέρους των οργανώσεών μας, οι οποίες είναι ξεκάθαρα αναγνωρισμένες στους συγγενείς τους χώρους και με τις συγγενείς τους πολιτικές γραμμές. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούμε να αντιπροσωπεύσουμε μια πραγματική παρουσία.

Είναι σημαντικό αναρχικοί, οι οποίοι έχουν κοινές απαιτήσεις και πρακτικές, να συγκροτούν μια μόνο ένωση, μια μόνο οργάνωση, η οποία μπορεί να τους οδηγήσει μπροστά, σαν μια μεγάλη γροθιά, με όλη αυτή τη δραστηριότητα που σήμερα υπάρχει (με σπουδαία εμμονή) από αρκετούς συντρόφους σε όλη τη χώρα. Αυτό δεν καταργεί το δικαίωμα άλλων ομάδων ή άλλων τομέων να οργανώνονται όπως θέλουν, αλλά δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το δικαίωμα αυτών που σκέφτονται και δρουν κατά παρόμοιο τρόπο να δημιουργήσουν μία και μόνη δύναμη, εξαιτίας και μόνο του φόβου της παλιάς πολιτικής του «ενός κόμματος».

Εάν σήμερα παραμένουμε κλειδωμένοι στον τοπικισμό και είμαστε ανίκανοι να ενωθούμε σε εθνική βάση, θα δείξουμε στον καθένα, σε ολόκληρο το πολιτικό φάσμα, ότι οι αναρχικοί δεν αντιπροσωπεύουν μια βιώσιμη εναλλακτική λύση για κοινωνική οργάνωση. Εάν είμαστε ανίκανοι να ενωθούμε με εκείνους με τους οποίους είμαστε κοντά σε ιδέες και πρακτική, εμείς (οι αναρχικοί) θα δείξουμε ότι οι ελευθεριακές αρχές και η δράση είναι ανίκανες να μεταβληθούν σε δυναμικές που θα ενοποιήσουν τους επαναστάτες σε ένα κίνημα απελευθέρωσης.

Πραγματικά, χρειαζόμαστε μια οργάνωση που να δημιουργηθεί στη βάση των κοινών αρχών και τακτικών, που να είναι βασισμένη πάνω στη συγκεκριμένη (χειροπιαστή) δουλειά μας στον κόσμο (σπουδαστές, εργάτες, οτιδήποτε...), που να είναι ενοποιητική και σε εθνικό επίπεδο (και μόνο μετά από αυτό μπορούμε να μιλάμε σοβαρά για μια «διεθνιστική» μορφή). Αλλά, πάνω απ' όλα, είναι σημαντικότερο, όντας ελευθεριακοί, να μη ξεχνάμε το γεγονός ότι η θεμελιώδης αρχή που μας δίνει μια ενότητα με συνοχή είναι η ομοσπονδιακή αρχή: δηλαδή, ότι οι κοινές πολιτικές δεν υιοθετούνται και δεν εφαρμόζονται μηχανικά και δογματικά σε βάρος όλης της χώρας ή ανάμεσα σε εκείνους που συμμετέχουν σε αυτό, αλλά, αντίθετα, κατανοούμε τις συγκεκριμένες ιδιομορφίες και συνθήκες καθεμιάς περιοχής. Αυτό δεν μειώνει τη δύναμη του προγράμματος που η οργάνωση έχει υιοθετήσει ως αποτέλεσμα των αγώνων και των εμπειριών από αυτούς, δεν μειώνει τη δύναμη των αρχών της ιδεολογικής και τακτικής ενότητας. Μάλλον τις ενισχύει με το να τρέφονται από τις διαφορετικές συνθήκες στις οποίες οι κοινές πολιτικές θα είναι εφαρμοσμένες. Επιτρέψτε μας να θυμηθούμε ότι πρόθεσή μας είναι να δράσουμε στον πραγματικό κόσμο και όχι σε κάποια φανταστική χώρα διαφόρων μοντέλων. Γι' αυτό, το ομοσπονδιακό αυτό μοντέλο εγγυάται, από τη μια πλευρά, ότι οι πολιτικές μας δεν υπαγορεύεται από κάποιο κέντρο προς τα κάτω, αλλά από τα κάτω προς το κέντρο και, από την άλλη πλευρά, ότι είναι εφαρμόσιμη σε συγκεκριμένους χώρους όπου αναπτύσσεται η αναρχική κομμουνιστική πάλη.

Σήμερα, πρέπει να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. Όταν εμείς οι αναρχικοί αρχίζουμε να οργανωνόμαστε από τα κάτω, δεν πρέπει να χάσουμε τη ματιά μας από το στόχο της πολιτικής-επαναστατικής οργάνωσης, η οποία, με τη σειρά της, δεν πρέπει να χάσει το βλέμμα της από το στόχο του

κοινωνικού μετασχηματισμού, το μόνο παράγοντα ο οποίος μπορεί να της προσδώσει σημασία. Αυτό είναι απαραίτητο για να μη μας καταβάλλει η ανάπτυξη, αλλά και για να αποφύγουμε την ανάπτυξη φεουδαλικών τάσεων που λανθασμένα θα ενδυναμωθούν μέσα στο κίνημα. Εάν αντίθετα από την ενδυνάμωση της πολιτικής-επαναστατικής οργάνωσης σήμερα ενθαρρύνουμε την ανάπτυξη νέων κολεκτίβων, νέων χώρων, τότε η ανάπτυξή μας αυτή θα οπισθοδρομήσει.

*Χοσέ Αντόνιο Γκουτιέρρεζ Νταντόν
(Μέλος της αναρχικής κομμουνιστικής οργάνωσης
Congreso de Unificación Anarco-Comunista (CUAC) –
Κογκρέσο Αναρχο-Κομμουνιστικής Ενοποίησης – από τη Χιλή).
Νοέμβρης 2002*